

[Formanden]

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forhandling om indenrigsministerens redegørelse af 18. november 1980:

Redegørelse om regeringens indvandrerpolitik.

(Redegørelse nr. III. Anmeldt 7/11 80. Redegørelsen givet 18/11 80. Meddelelse om forhandling 18/11 80).

Forhandling

Jytte Andersen (S):

Det danske samfund fik gennem 1960erne og i begyndelsen af 1970erne tilført menneskelige og kulturelle værdier igennem indvandringen af fremmed arbejdskraft. Vi fik mulighed for at bringe nye kulturelle dimensioner ind i vort samfund. Vi fik mulighed for en dialog imellem forskellige folkeslag og kulturer. Vi fik med andre ord chancen for at realisere vor internationale forståelse og solidaritet i vor egen hverdag. Betingelsen for, at denne chance kunne bruges, var og er naturligvis, at den danske befolkning er parat til at gribe den, at samfundet formår at åbne sig, og at både vi og indvandrerne formår at leve i gensidig respekt og forståelse.

Jeg indleder på den socialdemokratiske gruppes vegne med disse bemærkninger for dermed at understrege, at for socialdemokrater er indvandrerne andet og mere end problemer, der skal løses. De forskellige folkeslag, som mange indvandrergrupper repræsenterer, har tilført vort samfund menneskelige og kulturelle værdier.

Danmark er et velfærdssamfund, et samfund med en høj social og materiel velstand, et samfund, som er skabt i en tid med højkonjunktur og eksplosiv stigning i produktionen. Betingelsen for denne produktionsstigning og denne velstandsstigning var, at produktionsapparatet fik tilført den nødvendige arbejdskraft. Tilførslen af fremmed arbejdskraft var på det tidspunkt aldeles nødvendig for at opfylde kravet om økonomisk vækst. Garantien for velstandsviklingen var med andre ord de mange indvandrere. De har nu i mange år bidraget med deres arbejde til vort samfund, og de har efter vor opfattelse både ret til og krav på at blive betragtet som ligeværdige borgere i samfundet.

Vi kan i dag konstatere, at flere og flere indvandrere ønsker varigt ophold i Danmark sammen med deres familier. Denne kendsgerning stiller os over for en række praktiske problemer, som vi politisk skal tage stilling til.

Den socialdemokratiske partikongres i september formulerede vore politiske krav til indvandrerpolitikken. Indvandrerne har efter vor opfattelse krav på at kunne leve en tryk og meningsfyldt tilværelse i Danmark, hvis de ønsker det. For en ordens skyld skal det slås fast, at ved indvandrere forstår vi udlændinge, som lovligt bosætter sig i landet. Den socialdemokratiske indvandrerpolitik har til formål at skabe ligestilling med danske borgere, både hvad angår rettigheder, og hvad angår pligter. Den må sikre, at indvandrerne optages og finder sig til rette i det danske samfund, ligesom indvandrere og danskere gensidigt må respektere hinandens kulturelle baggrund. Det er ikke et spørgsmål om, at indvandrerne skal blive danskere, men det er et spørgsmål om, at de hos os har muligheden for at bevare deres særpræg og identitet.

En betingelse for en tryk og meningsfyldt tilværelse er, at det enkelte menneske føler sig sikkert som individ i samfundet og føler at have betydning som borger i et demokrati. En væsentlig forudsætning for en tryk tilværelse er, at indvandrerne er sikre på at måtte blive i Danmark. Mange indvandrere føler i dag en usikkerhed. Om de føler denne usikkerhed med rette eller urette, er svært at vurdere, men under alle omstændigheder blæser der i dag så kolde vinde fra højrefløjen, at følelsen af usikkerhed er forståelig. For socialdemokratiet er retssikkerheden i virkeligheden nøglen til en vellykket tilpasning og integration. Derfor rejste partikongressen en række krav på retsområdet.

For det første forekommer det uheldigt, at alle sager vedrørende indvandrere behandles af en overvejende politimæssig instans. Som nævnt i ministerens redegørelse er indvandrere ikke mere kriminelle end danskere, men i og med, at så godt som alle sager vedrørende indvandrere behandles af en overvejende politimæssig instans, understøtter vi den fejlopfattelse, at de er det.

For det andet må det betragtes som uhenigtsmæssigt, at forhold af mere almen karakter, vurdering af boligforhold og samlivs-